

til en almindelig Betragtning af de Hovedresultater, som Lovforslaget i sin nærværende Form frembyder. Det Første, som tildrager sig Opmærksomheden, naar man betragter Lovforslaget, er de ikke saa og, tildeels meget gjenemgribende formelle Forandringer, som det i Aar er undergaaet. Jeg vil nu ikke betvivle, at en Del af disse Forandringer i visse Henseender kan betragtes som Forbedringer, men jeg maa dog i Almindelighed forudsætte den Bemærkning, at dette er et Gebet, hvorpaa der nodig skulde gjøres Forbedringer. Det er jo i og for sig indlysende, at man ved Posteringen hverken opnaar at gjøre Status bedre eller slettere, end den i Forveien er; man bliver ikke rigere og ikke fattigere ved at flytte en Post om fra een Paragraf til en anden, eller opføre den paa en noget forandret Maade. Der er derimod en væsentlig Ulempe forbunden med i Finantslovsforslaget at gennemføre saadanne Omdannelser af en Gang vedtagne Posteringer, især naar det, som jeg tror, det maa erkjendes, i Tidernes Løb har opnaaet en saadan Form, at alle billige Fordringer maa siges at være fuldstændig fyldestgjorte. Ved saadanne Omdannelser bliver det nemlig gjort i høieste Grad vanskeligt at sammenholde de forskjellige Budgetter og Regnskaber indbydes med hinanden, og de i og for sig meget lærerige Overblik, som ad denne Vej kunne naas, blive dels vanskeliggjorte, dels umuliggjorte for de Mange, som ikke kunne sætte sig ind i den hele detaillerede Ompostering, hvad der nødvendigvis maa gaa forud for ethvert nyttigt Forsøg paa at uddrage saadanne Resultater. Jeg maa derfor som ganske almindelig Regel fastholde det, at man neppe uden tvingende Grund skal foretage nogen Forandring i de en Gang vedtagne Posteringer, især naar disse ere af den Bestaaffenhed, som de nu i en Række af Aar have været paa vor Finantslov. Den første og mest gjenemgribende Forandring ville jo alle de Herrer have set, er den, der er fremkommen ved den Form, man har givet den sidste Paragraf paa Indtægtsiden,

§ 10, og den tilsvarende sidste Paragraf paa Udgiftsiden, § 26. At det principielt er rigtigt at udfille af Budgettet, hvad der ikke kan siges at ramme Aarets løbende Indtægter eller Udgifter, men blot maa karakteriseres som Formueomsætning, er jeg saa langt fra at ville benegte, at jeg tværtimod gjentagne Gange har haft Leilighed til for Thinget at udtale min Overbevisning om, at, forinden der med nogen Nytte kunde anstilles nogen som helst Betragtning over et foreliggende Budgets finansielle Resultat, maatte en saadan Udsøndring have fundet Sted; men jeg skyndte mig med at tilføie, at denne Udsøndring kunde i den Form, hvori vore Budgetter ere affattede, foretages med stor Værdighed. Smidtidigt kan det ikke negtes, at det principrigtig vilde være ganske i sin Orden, om man paa Budgettet foretog en saadan Udsøndring, saaledes at man altsaa klart havde for Øie, hvad der virkelig var Aarets Indtægt og Udgift, og hvad der derimod kun var at betragte som en Formueomsætning. Det er nu dette, der skulde være opnaaet ved den Maade, hvorpaa disse to Paragrafer ere blevne indførte i Lovforslaget; men, naar jeg ser paa Gjennemførelsen af Principet, saaledes som den her er forsøgt, maa jeg beklage, at jeg ikke kan finde den meget heldig; jeg tror tværtimod, at den i flere Henseender lader ikke Lidet tilbage at ønske. — I det jeg først skal omtale det Formelle ved Gjennemførelsen, skal jeg nævne, at det fremtræder som en Besynderlighed, at, naagt man saaledes med Flid har udsøndret disse Indtægter og disse Udgifter, der i streng Betydning hverken kunne siges at være Indtægter eller Udgifter, men kun Omsætninger, har man dog i Hovedsummen holdt dem sammen med de virkelige Indtægter og de virkelige Udgifter. Man har nok ved Slutningen af Indtægtsparagraferne indsat en egen Paragraf for Formueomsætningsindtægter, og ligeledes ved Slutningen af Udgiftparagraferne indsat en tilsvarende Paragraf for disse Formueomsætningsudgifter, men man har i den 1ste